

**AKWAEKE
EMEZI**

Apă dulce

Capitolul 1

*Am trăit multe vieți în interiorul acestui corp.
Am trăit multe vieți înainte să mă pună în acest corp.
Voi trăi multe vieți înainte să mă scoată din el.*

Noi

Prima dată când mama noastră a venit după noi, am țipat. Eram trei și ea era un șarpe încolăcit pe gresia din baie, așteptând. Dar noi petrecuserăm ultimii câțiva ani crezând în trupul nostru – crezând că mama noastră era o persoană diferită, o ființă umană slabă cu pomeți fardați și ochelari cu lentile groase. Așa că am țipat. Granițele nu sunt așa de clare când ești nou. A fost o vreme înainte ca noi să avem un trup, o vreme când acesta încă se construia pe sine celulă cu celulă în interiorul acelei femei, producând meticolos organe și creând sisteme. Obişnuiam să intrăm și să ieșim pentru a vedea cum e fătul, fluierând prin apa în care acesta plutea și armonizându-ne cu cântecele pe care le cânta femeia cea slabă, imnuri catolice învățate de la membrii familiei ei, ale căror trupuri odihneau sub formă de cenușă în pereții catedralei din Kuala Lumpur. Ne amuza să denaturăm ritmul incantatoriu al muzicii, să-l răsucim în jurul fetusului până

când lovea bucuros cu picioarele în pântec. Uneori păraseam corpul femeii slabe și pluteam în spatele ei și exploram casa pe care o îngrijea, urmărind-o prin zidurile albastre sidefii, privind-o în timp ce rotunjea pite, lipii ce creșteau din mâinile ei.

Era mignonă, cu ochii și părul de culoare închisă, pielea cafeniu-deschis, și numele ei era Saachi. Se născuse a șasea din opt copii, în a unsprezecea zi din a șasea lună, în Melaka, de cealaltă parte a Oceanului Indian. Mai târziu a călătorit cu avionul la Londra și s-a căsătorit cu un bărbat pe nume Saul în mijlocul unei avalanșe formate dintr-un sari alb, văluri și flori. El era un bărbat puternic, cu dinți frumoși și albi și pielea închisă la culoare, cu părul creț tuns scurt și lipit de scalp. Cânta Jim Reeves pe o voce exagerată de bariton, vorbea rusa fluent și știa latină și dansa vals. Îi despărțeau doisprezece ani, dar formau un cuplu frumos, potrivit, un cuplu care străbătea cu grație orașul ceșos.

În momentul în care trupul nostru era deja încorporat în mucoasele ei, plecaseră în Nigeria, și Saul lucra pentru Spitalul Queen Elizabeth din Umuahia. Aveau deja un băiețel, Chima, care se născuse în Aba cu trei ani înainte, dar pentru acest copil (pentru noi) era important să se întoarcă în Umuahia, locul de naștere al lui Saul și al tatălui lui înaintea sa și al tatălui tatălui lui înaintea acestuia. Sângele care-și urmează drumul prin pământ, ungând porțile, chemând rugăciunea în carne. Mai târziu avea să existe și o altă fetiță, născută în Aba, iar Saul avea să le cânte ambelor fetițe pe vocea lui de bariton, avea să le învețe să danseze vals și avea să se îngrijească de pisicile lor după ce îl vor fi părăsit.

Dar, înainte ca fetele să se nască, ei (femeia slabă și bărbatul puternic) locuiau într-o casă mare în cartierul doctorilor, locul cu hibiscusul la exterior și albastrul diafan la interior. Saachi era soră medicală, o femeie practică, deci cu aceștia doi șansele ca un nou-născut să supraviețuiască erau bune. Când ne plictiseam de casă, ne luam zborul și plonjam în afară, jucându-ne în complex și privind cârceii de igrane care se cățarau pe bețele lor, mătasea porumbului ce se usca pe măsură ce se cocea, umflăturile și petele de galben ale fructelor de mango înainte de cădere. Saachi stătea și-l privea pe Saul umplând două găleți cu acele fructe de mango și aducându-i-le. Le mânca în întregime, săpând dinspre coajă spre carnea umedă, cu dinții scrâșnindu-i osos când loveau semințele. Apoi făcea gem de mango, suc de mango, orice de mango. Mânca între zece și douăzeci de fructe în fiecare zi, apoi câteva avocado mari pe care le tăia în jurul sâmburelui și și le îndesa pe gât cu lingura. Și astfel, trupul nostru de fetus era hrănit și noi veneam în vizită, iar când ne plictiseam de lumea lor plecam în lumea noastră. Pe atunci eram încă libere. Era o nimica toată să ne strecurăm pe căile amărui ale calcarului.

În acele zile petrecute în Queen Elizabeth, șoferul lor de taxi era un bărbat care-și tapetase interiorul mașinii cu un slogan, NU EXISTĂ SCURTĂTURĂ CĂTRE SUCCES. Aceleași cuvinte, îngroșate pe măsură ce abțibildurile se urcau unul peste celălalt, unele scorjindu-se și altele strălucind de noi ce erau. În fiecare zi, Saachi îl lăsa pe băiețelul ei Chima acasă cu doica, iar șoferul de taxi o ducea din complex la clinica lui Saul din interiorul satului. În acea dimineață (în ziua când noi am murit și ne-am

născut), travaliul ei a început în timp ce mergeau cu mașina pe drumurile roșietice și întortocheate.

Șoferul a tras de volan cu putere, urmându-i ordinele șuierate, și a dus-o la Spitalul Aloma, în loc să o ducă la clinică. În timp ce corpul ei ne chema și se frângea, Saachi nu se putea gândi decât la acele abțibilduri care inundau totul și-i aminteau că scurtătura nu exista.

În tot acest timp noi eram smulse, târâte prin porți, peste un râu și apoi pe ușa din spate a uterului femeii slabe, eram azvârlite prin apa clipocindă și prin micul corp adormit ce plutea în ea. Venise timpul. Când fetusul fusese pus la adăpost, ni s-a oferit libertatea, dar avea să fie o libertate singuratică, nu carne într-un adăpost, ci un adăpost în sine, iar noi eram cele care trebuiau să locuiască în el. Eram obișnuite cu bățile calde ale celor două pulsuri separate de pereți din carne și lichide, eram obișnuite cu posibilitatea plecării și întoarcerii în locul din care veneam, libere, așa cum trebuie să fie spiritele. Să fim individualizate și închise în conștiința cețoasă a unei minți mici? Refuzam. Avea să fie nebulie.

Corpul femeii slabe naștea repede. Băiatul, primul copil, se născuse într-o oră, iar la un an după noi, nașterea celui de-al treilea copil avea să dureze doar două ore. Noi, cele din mijloc, ne-am menținut poziția și am luptat cu corpul timp de șase ore. Fără scurtături.

Era a șasea zi a celei de-a șasea luni.

În cele din urmă doctorii au înfipt un ac în Saachi și au ajutat-o cu medicamente, evacuând trupul care devenea al nostru. Și astfel am fost prinse în această

naștere nefamiliară, această abominație a cărnii, astfel ajungând aici.

Am venit de undeva – ca orice lucru. Când trecerea se face dinspre spirit înspre carne, porțile trebuie să fie închise. E o formă de bunătate. Ar fi crud să nu fie așa. Poate că zeii au uitat; pot fi neglijenți, da. Nu cu rea intenție – cel puțin, nu de obicei. Dar vorbim despre zei, la urma urmelor, iar lor nu le pasă ce se întâmplă cu carnea, în special pentru că e lentă și plictisitoare, nefamiliară și vulgară. Nu sunt foarte atenți la ea, cu excepția cazurilor când e adunată, organizată și înzestrată cu suflet.

Când ea (trupul nostru) și-a făcut drum în lume, alunecoasă și mai zgomotoasă decât un sat de furtuni, porțile au fost uitate deschise. Ar fi trebuit să fim deja ancorate în ea atunci, ar fi trebuit să fim adormite în membranele ei și una cu mintea ei. Ar fi fost calea cea mai sigură. Dar, de vreme ce porțile erau deschise, nu erau închise în fața reamintirii, ne-am rătăcit. Eram în același timp bătrâne și nou-născute. Eram ea, și totuși nu. Nu eram conștiente, dar eram vii – de fapt, principala problemă era că eram un *noi* diferit în loc să fim pe deplin și doar *ea*.

Deci, iat-o: un bebeluș grăsun, cu păr mult și ud. Și iată-ne și pe noi, copii în această lume, oarbe și înfometate, în parte agățate de carnea ei și în parte urmând-o ca niște pâraie prin porțile deschise. Întotdeauna am vrut să credem că a fost o scăpare a zeilor, nu o neglijență intenționată. Dar ceea ce credem noi aproape că nu contează, inclusiv faptul de a fi ce suntem pentru ei: copilul lor. Nu pot fi

cunoscuți – orice ființă cu rațiune își dă seama de asta – și sunt cam la fel de blânzi cu copiii lor cum sunt și cu al tău. Poate chiar în mai mică măsură, căci copiii tăi sunt doar saci fragili de carne cu un suflet trecător. Noi, pe de altă parte – copiii lor, progeniturile lor, zei mai mici, *ogbanje* – putem îndura cu mult mai multe orori. Nu că asta ar fi contat – era clar că ea (bebelușul) avea să înnebunească.

Am rămas adormite, dar cu ochii deschiși, încă prinse de corpul și de vocea ei în timp ce creștea, în acei primi ani lenți în care se întâmplă totul și nimic. Era temperamentală, inteligentă, un soare în continuă mișcare. Violentă. Țipa mult. Era do-lofană și frumoasă și nebună, dacă ar fi fost cine-va capabil să-și dea seama. Ei spuneau că semăna cu neamul tatălui ei, cu bunica moartă, din pricina pielii întunecate și a părului bogat. Însă Saul nu i-a pus numele mamei lui, așa cum ar fi făcut un alt bărbat. Se știa că oamenii se întorceau în cor-puri noi; se întâmplă tot timpul. *Nnamdi. Nnenna.* Dar când a privit în negrul umed al ochilor ei, el – surprinzător pentru un orb, un om modern – nu a făcut acea greșală. Cumva, Saul a știut că orice îl privea din interiorul aceluia copil nu era mama lui, ci altcineva, altceva.

Toată lumea apăsa aerul din jurul ei, ciupind-o de obraji și de țeșuturile grăsuțe de dedesubt, atrași de ceea ce ei credeau că era ea, când de fapt eram noi. Chiar și în somn sunt lucruri de la care nu ne putem abține, cum ar fi să atragem oamenii înspre noi. Și ei ne atrag, dar câte unul, pe rând; suntem selective. Saachi îi privea pe vizitatorii în-grămădiți în jurul bebelușului, îngrijorarea încol-țind în ea ca un vlăstar verde. Totul era nou. Chima

fusese atât de tăcut, atât de liniștit, atât de răcoros în căldura lui Saachi. Tulburată, a căutat un *pottu* și a găsit unul, un cerc întunecat de un negru cati-felat, un al treilea ochi portabil pe care l-a lipit de fruntea bebelușului, pe acea suprafață netedă de piele nou-nouță. Un soare care să alunge deochiul și să îndepărteze intențiile oamenilor răi care pu-teau gănguri la un copilaș și îl puteau blestema pe ascuns. Saachi a fost întotdeauna o femeie practică. Erau șanse bune ca bebelușul să supraviețuiască. Cel puțin zeii aleseseră oameni responsabili, oa-meni care o iubeau cu furie, de vreme ce în acei primi ani e cel mai probabil să pierzi un bebeluș. Totuși, asta nu răscumpără ceea ce s-a întâmplat cu porțile.

Tatăl uman, Saul, ratase nașterea. Nu am fost niciodată prea atente la el când eram libere – nu ne interesa; nu avea în corp nici vase și nici uni-versuri. El era plecat să cumpere lăzi de băuturi pentru oaspeți, în timp ce soția lui se lupta cu noi pentru diverse mântuiri. Saul a fost întotdeauna genul acela de bărbat, interesat de statut și imagi-ne și capital social. Lucruri de-ale oamenilor. Dar a permis să-i fie dat numele și abia mai târziu, când eram treze, ne-am dat seama de asta și am înțeles de ce fusese ales. Multe lucruri încep cu un nume.

După ce s-a născut băiatul, Chima, Saul a cerut o fiică, așa că, odată ce a sosit trupul nostru, i-a dat un al doilea nume, care însemna „Zei au răspuns”. A vrut să spună că zeii au răspuns. A vrut să spună că ne-a chemat și am răspuns. Nu știa ce spunea. Adesea, oamenii se roagă și uită ce pot face gurile lor, uită că fiecare ureche ascultă, că atunci când îți spui păsul zeilor, ei o pot lua personal.

Biserica refuzase să boteze copila fără acel al doilea nume; primul ei nume li se părea necreștin, păgân. La botez, Saachi era încă la fel de slabă și de colțuroasă ca Londra, în timp ce burta lui Saul se curba în afară puțin mai mult ca de obicei, o umflătură hotărâtă. Purta un costum alb cu revere late, o cravată albă peste o cămașă albă, și privea din picioare în timp ce preotul însemna fruntea bebelușului cuibărit în brațele soției lui. Saachi privea în jos prin ochelarii groși, concentrându-se asupra copilei cu o seriozitate calmă, cu pălăria albă apăsându-i părul negru și lung și maroniul auster al rochiei de catifea strângându-i umerii. Chima stătea în picioare alături de tatăl lui, îmbrăcat în kaki, măsliniu, micuț, cu capul ajungându-i numai până la palmele lui Saul. Preotul își făcea treaba și noi dormeam în copilă, iar gustul stătut al apei sfințite a trecut prin pielea frunții ei și a ajuns pe tărâmul nostru. Tot spuneau numele unui bărbat, un christos, un alt zeu. Apa veche i-a făcut semn și, paralel cu noi, el a întors capul.

Preotul continua să vorbească în timp ce christosul se plimba de colo-colo, împrăștiind granițele, trăgând după el un ocean negru. Și-a trecut mâinile peste copil, avea apă de rodii și miere pe sub unghii. Ea adormise între timp în brațele lui Saachi și a tresărit puțin sub atingerea lui, mișcând pleoapele. Ne-am întors fața. El și-a înclinat capul, acea spumă de plete negre, acea piele ca o coajă de nucă, și a făcut un pas înapoi. I-o oferiseră lui și accepta asta; nu-l deranja să o iubească pe copilă. I-a picurat apă în urechi când preotul a rostit al doilea ei nume, răspunsul zeului, cel pe care biserica îl

ceruse pentru că nu știau că primul nume conținea mai mult zeu decât își puteau imagina.

Când alesese acel prim nume, Saul se sfătuisese cu fratele său mai mare. Acest frate, un unchi care a murit înainte ca noi să ni-l putem aminti (ce păcat; dacă cineva ar fi putut ști ce să facă în privința porților, el ar fi fost acela), se numea De Obinna și era profesor, și călătorise prin acele sate din interior, și știa lucrurile care se practicau acolo. Spuneau că ținea de Biserica Cherubinilor și Serafimilor și se pare că așa era, atunci când a murit. Dar era în același timp un bărbat care știa cântecele și dansurile Uwummiri, ale credinței scăldate în apă. Toate apele sunt legate. Toată apa dulce curge din gura unui piton. Când Saul a avut înțelepciunea de a nu-și numi copila după bunica ei, De Obinna a intervenit și a sugerat primul nume, cel care conținea întregul zeu. Ani mai târziu, Saul i-a spus copilei că numele ei însemna doar „frumoasa”, dar traducerea e slabă și incorectă, în același timp corectă și incompletă. Numele însemna, în forma lui cea mai adevărată, oul unui piton.

Înainte ca o amnezie indusă de christos să-i lovească pe oameni, era lucru binecunoscut că pitonul era sacru, mai mult decât o reptilă. Era sursa suvoielui de apă, forma încarnată a zeiței Ala care e pământul însuși, judecătorul și mama, cel care aduce legea. Pe buzele ei se naște omul și acolo își petrece întreaga viață. Ala ține lumea de dedesubt prizonieră în pântecul ei, morții îi umflă și îi sug burta, deasupra ei e o semilună. Era tabu să-i omori pitonul, și despre oul acestuia spuneau că nu putea fi găsit. Iar dacă-l găseai, mai spuneau, nu-l puteai atinge. Căci oul unui piton e copilul Alei,

iar copilul Alei nu e și niciodată nu poate fi sortit mâinilor tale.

Aceasta e copila pe care a cerut-o Saul, carnea rugăciunii. E mai bine să nici nu pronunți acel prim nume al ei.

Noi i-am spus Ada.

Așadar. Ada ne aparținea nouă și Alei și lui Saachi și, pe măsură ce copila creștea, a venit o vreme când nu mai mergea în patru labe, cum fac majoritatea bebelușilor. A ales în loc de asta să se furișeze, târându-se pe burtă, lipită de podea. Saachi o privea și se întreba nepăsătoare dacă nu cumva era prea grasă ca să meargă așa cum trebuia, privindu-i pliurile de carne nouă în timp ce se târau pe covor. „Copila se târăște ca un șarpe”, i-a spus mamei ei la telefon, într-o convorbire peste Oceanul Indian.

În acea vreme, Saul avea o clinică mică în zona bărbaților din blocul în care locuiau, pe Bulevardul Ekenna numărul șaptesprezece, bloc făcut din mii de cărămizi mici și roșii. Ada a primit o injecție cu tetanos la acea clinică după ce fratele ei, Chima, i-a dat surioarei lor mai mici o bucată de lemn cu un cui înfipt în ea și a spus, „Lovește-o cu asta.” Nu am crezut că avea să o facă și nu ne-am îngrijorat, dar era primul născut și ne-a surprins. Am sângerat mult și Saul ne-a făcut el însuși injecția, dar Ada nu are cicatrice și poate că această amintire nu e reală. Nu am dat vina pe sora mai mică, pentru că ne era dragă. Numele ei era Añuli. Era ultima născută, aminul de la sfârșitul unei rugăciuni, întotdeauna un copil drăguț. A fost o vreme când vorbea într-o limbă pe care nimeni în afară de noi nu o înțelegea, fiind proaspăt venită dinspre cealaltă parte

(dar întreagă, nu ca noi), așa că puteam vorbi cu ea și puteam să le traducem ce spunea ea părinților corpului nostru.

În toate diminețile, devreme, înainte ca Saul și Saachi să se trezească, Ada (trupul nostru) obișnuia să se strecoare afară din apartament pentru a-i vizita pe copiii vecinilor. Ei o învățau cum să fure lapte praf și să-l lipească cu limba de cerul gurii, despărțindu-l în fulgi mititei, dulceață cu miros de bebeluș. După câțiva ani, Saul și Saachi s-au mutat împreună cu familia mai jos pe stradă, la Numărul Trei, într-un apartament care avea mai multe dormitoare și o baie în plus. În cele din urmă, Numărul Șaptesprezece a fost demolat și cineva a construit acolo o altă clădire, o casă care nu semăna deloc cu cea veche, neavând nicio cărămidă roșie nicăieri.

Dar cărămizile roșii erau încă în picioare când Saachi ne-a antrenat trupul pentru a-și face nevoile, folosind o oliță cu un scaun albastru de plastic. Ada avea poate trei ani, jumătate din șase, ceva de genul ăsta. Intra în baia în care era olița și își dădea chiloței jos, așezându-se cu grijă, pentru că se pricepea la asta. Se pricepea și la alte lucruri – la plâns, de exemplu, lucru care-i dădea un sens și-i umplea toate golurile. Așa că, atunci când a ridicat privirea și a văzut un șarpe mare încolăcit în fața oliței, primul lucru pe care trupul nostru l-a făcut a fost să țipe. Pitonul și-a ridicat capul și o bucată din corp, restul s-a încolăcit, solzii alunecând cu blândețe unii peste alții. Nu a clipit. Prin ochii lui ne-a privit Ala și, prin ochii Adei, noi am privit-o pe ea – cu toatele privindu-ne pentru prima dată.

Am țipat zdravăn: un țipăt asurzitor, folosindu-ne cam toți plămânii. Ne-am oprit doar pentru a trage